

Arrest

nr. 114 475 van 27 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 18 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SCHEERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Nederlandse nationaliteit.

Op 5 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Op 18 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 05.02.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 05.02.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende bewijsstukken voor: een verklaring van UWV Nederland i.v.m. arbeidsongeschiktheidsuitkering, bewijs van ziekteverzekering, betaalspecificaties en een huurovereenkomst.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorzien in zijn levensonderhoud en om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten.

Wanneer we de voorgelegde documenten ten gronde bekijken, dienen we het volgende vast te stellen: alle betaalspecificaties werden verstuurd naar zijn adres in Nederland. Of betrokkene zijn verhuis heeft gemeld bij UWV en of hij door zijn verhuis naar België nog steeds over die diezelfde bedragen kan beschikken is bijgevolg ook niet duidelijk. Een verhuis naar het buitenland dient volgens de informatie van UWV minimaal 2 weken voor vertrek doorgegeven te worden. Daarna zal een controlearts een nieuwe beoordeling geven over de situatie van betrokkene. Wanneer betrokkene zijn verhuis te laat of niet doorgeeft, kan dat invloed hebben op zijn uitkering. We kunnen aan de hand de voorgelegde documenten niet afleiden of de uitbetalingsinstantie op de hoogte is van de verhuis van betrokkene naar België. We weten bijgevolg ook niet of er een nieuwe controle (beoordeling) door de controlearts is gebeurd, wat het resultaat daarvan is, of betrokkene dus nu nog steeds kan beschikken over de uitkering en of het dan het volledige bedrag is dat vermeld wordt op de betaalspecificaties die hij voorlegde.

Indien we zouden aannemen dat betrokkene nog steeds dezelfde arbeidsongeschiktheidsuitkering zou ontvangen dienen we op te merken dat het bedrag lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Nergens uit het dossier blijkt dat meneer met dergelijk karig bedrag voldoende in zijn levensonderhoud kan voorzien om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet toegestaan worden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62, eerste zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet en van artikel 50, § 2, 4°, a) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Er werd door (de gemachtigde van) de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geoordeeld dat er zich een probleem zou vormen met betrekking tot het inkomen(sniveau) van verzoeker. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat verzoeker aan de overige voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden, zoals bv. ziekteverzekering e.d., voldoet.

De (gemachtigde van de) Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelt dat het uit de documenten, voorgelegd door verzoeker, niet duidelijk is of hij

zijn verhuis naar België al dan niet heeft doorgegeven aan zijn uitbetalingsinstantie in Nederland (UWV Nederland).

Verzoeker heeft hiertoe het nodige gedaan in de loop van de maand maart 2013. Er werd door de UWV Nederland inmiddels ook bevestigd dat verzoeker ook na zijn verhuis naar België zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering kan en zal blijven ontvangen (stuk 5) zodat hieromtrent geen discussie kan bestaan.

De (gemachtigde van de) Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelt evenwel in één adem dat, indien verzoeker zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering ook na zijn verhuis nog zou kunnen behouden, zoals derhalve het geval is, dit bedrag lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. "Nergens uit het dossier blijkt dat meneer met dergelijk karig bedrag voldoende in zijn levensonderhoud kan voorzien om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet worden toegestaan."(voorzijde bestreden beslissing)

Verzoeker ontving voor de maand juli 2013 een netto maandbedrag van 1.106,02 EUR (stuk 6).

Verzoeker brengt tevens kopie bij van een schrijven van UWV Nederland waaruit blijkt dat hij 100 % arbeidsongeschikt is (stuk 7, p. 3 van 4). Verzoeker verkeert dan ook in de onmogelijkheid te werken en kan op die manier derhalve geen hoger maandelijks inkomen bekomen.

Het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt zonder enig verder onderzoek is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht en artikel 40 §4, 2° Wet van 15 december 1980 en artikel 50, §2, 4°, a) KB van 8 oktober 1981:

Artikel 50, §2, 4°, a) KB van 8 oktober 1981 bepaalt immers voor Unieburgers bedoeld in artikel 40 §4 eerste lid, 2° Wet van 15 december 1980 (zoals verzoeker met de Nederlandse nationaliteit) dat er voor het bewijs van voldoende bestaansmiddelen onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen (artikel 50, §2, 4°, a) KB van 8 oktober 1981).

De (gemachtigde van de) Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft met deze bepaling ten onrechte geen rekening gehouden. Een automatische weigering van het verblijfsrecht zonder verder onderzoek op grond van het feit dat dit bedrag lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend is strijdig met de materiële motiveringsplicht (artikel 3, 2de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) en met artikel 50, §2, 4°, a) KB van 8 oktober 1981.

Zo niet, is het immers met een uitkering (van eender welke aard) de facto steeds (automatisch) onmogelijk een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te verkrijgen en worden de uitkeringen uit artikel 50, §2, 4°, a) KB van 8 oktober 1981, hoewel voorgeschreven staat dat ze in aanmerking worden genomen, steeds (automatisch) als te laag bevonden en de facto niet in aanmerking worden genomen. Dit kan uiteraard niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest.

Een inkomensvereiste mag bovendien geen vast tarief zijn, maar er moet rekening worden gehouden met de (individuele) behoeften van de betrokkene (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun mbt gezinshereniging: stabiele en regelmatige inkomsten om in zijn (algemene) noodzakelijke kosten van het bestaan (en die van zijn gezinsleden) te voorzien, maar toch een beroep mogelijk op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid), hetgeen in casu niet is gebeurd.

Overigens: "De omstandigheid dat hij [de economisch niet-actieve EU-burger] (tijdelijk) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel is dus niet voldoende, het moet om een onredelijke belasting gaan" (eigen onderlijning) (L. DENYS en K. VERSTREPEN, Handboek voor de advocaat-stagiair. Vreemdelingenrecht, Brussel, OVB en Kluwer, 2012, p. 141, nr. 242.)

Ook artikel 40, §4, 5de lid schrijft voor dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van de inkomsten en met het aantal familieleden te zijnen laste. Ook dat is in casu ten onrechte niet gebeurd. Dat maakt een schending uit van de formele motiveringsplicht (artikel 2 en 3, 1ste zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Een soortgelijke situatie als deze in casu werd terecht veroordeeld in het arrest van Uw Raad van 29 maart 2012 met betrekking tot een weigering van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging (arrest nr. 78 310 van 29 maart 2012).

Ook uit de bestreden beslissing blijkt in casu evenmin dat hieromtrent enige motivering werd opgenomen, noch een verwijzing naar artikel 50, §2, 4°, a) KB van 8 oktober 1981, noch een motivering

inzake de bestaansmiddelen waarvan het bedrag lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat er verder onderzoek werd gedaan (naar de (individuele) behoeften van verzoeker)."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* onder meer artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Artikel 40, § 4, 2° van het vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en het bewijs van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen;

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

- a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en
- b) een ziektekostenverzekering;
- 5° [...] 6° [...] 7° [...]"

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat het niet duidelijk is of verzoeker het nodige heeft gedaan om zijn uitkering uit Nederland te behouden door zijn verhuis naar België bekend te maken bij de uitbetalingsinstantie in Nederland. Hij verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat hij dit in maart 2013 in orde heeft gebracht en legt bij het verzoekschrift een bewijs voor dat zijn verhuis naar België is doorgegeven en dat hij die arbeidsongeschiktheidsuitkering nog kan ontvangen.

Echter uit het administratief dossier blijkt dat de stukken die verzoeker heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing met betrekking tot deze arbeidsongeschiktheidsuitkering allemaal gericht waren aan een adres in Nederland. Verweerder kon dus uit deze voorgelegde stukken niet opmaken dat verzoeker ondertussen het nodige zou gedaan hebben teneinde de uitkering te behouden. Het feit dat verzoeker nu bij zijn verzoekschrift een stuk voorlegt, dat bewijst dat hij zijn verhuis aan de Nederlandse uitkeringsinstantie heeft kenbaar gemaakt en nog een uitkering ontvangt, is laattijdig. Niettegenstaande dit bij het verzoekschrift gevoegde stuk dateert van voor de bestreden beslissing, kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoeker nagelaten heeft verweerder hiervan in kennis te stellen *in tempore utili*, met name vóór het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad dient zich bij de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing door verweerder (beoordeling *ex tunc*), bijgevolg is verweerder op basis van de feitelijke gegevens die hem bekend waren niet tot een kennelijk onredelijk besluit gekomen op het ogenblik van de beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder "verder onderzoek" naar de situatie van verzoeker had moeten doen en hierbij verwijst naar het netto maandbedrag van 1.106, 02 euro dat hij ontving in de maand juli 2013, kan de Raad enkel herhalen dat het aan verzoeker toekomt om de nodige stukken van een eventuele verhoging van de maandelijkse uitkering *in tempore utili* vóór te leggen aan verweerder, daar uit de voorgelegde stukken in het administratief dossier een maandelijkse uitkering bleek die gevoelig lager lag.

Deze vaststelling aangaande het hoofdmotief van de bestreden beslissing is voldoende om deze te schragen, daar een discussie tussen verzoeker en verweerder over het toereikend karakter van de uitkering niets verandert aan het feit dat verweerder er niet met zekerheid op kon vertrouwen dat verzoeker zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering uit Nederland had behouden. De Raad beschouwt dan ook het motief van verweerder aangaande de hoogte van de uitkering als overtoollig.

Waar verzoeker meent dat verweerder artikel 50, § 2, 4° van het vreemdelingenbesluit werd geschonden daar geen rekening werd gehouden met de arbeidsongeschiktheidsuitkering herhaalt de Raad dat verweerder zich terecht, gezien de stukken die voorlagen voor de bestreden beslissing, vragen kon stellen bij het feit of verzoeker nog steeds recht had op die uitkering en hiervoor niet over enige concrete aanwijzing beschikte.

Ten overvloede stelt de Raad dat waar verzoeker aanvoert dat verweerder automatisch elke arbeidsongeschiktheidsuitkering als te laag beschouwt, dit geen steun vindt in het dossier. Verweerder heeft rekening gehouden met het bedrag dat hem bekend was vóór de bestreden beslissing. Bovendien bepaalt artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit duidelijk dat rekening moet gehouden worden met uitkeringen, maar is het evident dat deze niet per definitie als afdoende moeten worden beschouwd en dat moet rekening gehouden worden met alle middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde of via een derde kan beschikken. Verzoeker heeft echter geen andere inkomsten aangetoond.

Met verwijzing naar het arrest Chakroun (HvJ C-578/08, Rhimou Chakroun v. Minister van Buitenlandse Zaken, 4 maart 2010) stelt verzoeker dat moet rekening gehouden worden met de individuele behoeften van betrokkene, hetgeen *in casu* niet zou gebeurd zijn. De Raad kan verwijzen naar hetgeen *supra* werd gesteld en neemt niet aan dat verweerder op basis van een "automatisme" de arbeidsongeschiktheidsuitkering buiten beschouwing zou gelaten hebben. Verweerder kon omwille van het feit dat het voortbestaan van het recht op de Nederlandse arbeidsongeschiktheidsuitkering niet *in concreto* was

aangetoond, hier redelijkerwijs geen rekening mee houden. Verzoeker wijst op “regelmaat van inkomsten” en “familieleden te zijnen laste”, maar toont geenszins aan dat er naast de op het ogenblik van de bestreden beslissing niet aangetoonde arbeidsongeschiktheidsuitkering, nog andere inkomsten waren of familieleden te zijnen laste waren waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden.

Met de bijkomende verwijzing naar het arrest van de Raad (RvV 29 maart 2012, nr. 78 310) gaat verzoeker er in eerste instantie aan voorbij dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien stelt de Raad vast dat de door verzoeker ingeroepen zaak geenszins vergelijkbaar is met de zijne, daar het in die zaak een aanvraag tot gezinshereniging betrof als echtgenoot van een Belg waar bovendien een persoon ten laste was aangetoond, m.n. een Belgisch kind. In deze materie is overigens de van toepassing zijnde rechtsgrond verschillend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet of artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker werkt dit middel niet op een andere wijze uit dan op basis van de hierboven reeds uiteengezette en beantwoorde argumenten. De Raad kan dan ook volstaan met het verwijzen naar het bovenstaande.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Ook in deze stelt de Raad vast dat verzoeker dit middel geenszins afzonderlijk ontwikkelt, minstens dat de uitwerking samenvalt met de argumenten aangaande de materiële en formele motiveringsplicht, zodat ook hier kan worden volstaan met een verwijzing naar het bovenstaande.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU